

medens man paa Landet har et Fællesskab mellem de enkelte Communer og den større Amtscommune, det forekommer mig dog urigtigt. Jeg tillader mig derfor at anbefale mit Underændringsforslag til den høie Forsamling, og jeg beder i alt Fald, enten jeg maatte have Held med mig til at faae det vedtaget eller ikke, idet jeg indrømmer, at det er kommet frem i en temmelig sildig Time, saa at man maaskee ikke allerede har kunnet overveie det nøiere — jeg beder i alt Fald det ærede Udvalg at tage mit Forslag under Overveielse inden næste Behandling, hvis ikke det høie Thing nu skulde ville vedtage det.

Ordføreren: Det er ganske vist, som af den ærede Stiller af Underændringsforslaget bemærket, saa, at Underændringsforslaget er fremkommet saa kort før denne Forhandling, at denne Omstændighed maaskee noget har vanskeliggjort Udvalgets øieblikkelige Stilling overfor det, idet der ikke har været levnet Tid til nogen grundigere Forhandling om det i Udvalget. Jeg skal og kan imidlertid allerede nu bemærke, at det Spørgsmaal, som her er fremdraget, ikke ganske er overseet under Forhandlingerne i Udvalget. Det er blevet fremdraget af et Udvalgsmedlem, som hører hjemme i en Kjøbstad, at Kjøbstæderne, og navnlig de mindre Kjøbstæder, ved Bestemmelsen i § 2 ville komme til at staae ugunstigere end de enkelte Landcommuner, idet de jo ikke ville faae den Hjælp, som disse kunne erholde. Det nævnte Medlem af Udvalget har imidlertid ikke troet, at Sagen havde den Betydning, at han sølte sig opfordret til at stille et særligt Forslag eller afgive et afvigende Votum i saa Henseende. Det kan jo nu ganske vist ikke bestrides, at den enkelte Kjøbstadcommune kan komme i det Tilfælde, at den rammes af ikke blot een, men flere Udgifter af denne Art, som jo nok kunde blive bebyrdende for den, og det vilde da være ønskeligt at kunne afløse et saadant Forhold, eller rettere, at kunne hjælpe paa det. Det laa i saa Henseende nær for Udvalget at tænke

paa den Afhjælpningsmaade, at, ligesom samtlige Landcommuner træde sammen, hvad de saa at sige gjøre, gennem Amtscommunen, saaledes skulde ogsaa Kjøbstadcommunerne træde sammen og vække hinanden Haanden; men det vilde dog i de fleste Tilfælde kun blive en fingeret Hjælp. Det er navnlig i de Amter, hvor der kun findes 2, 3 høist 4 smaa Kjøbstæder, at Hjælpen, som sagt, kun vilde blive fingeret, idet det i Almindelighed vilde reducere sig til, at hver enkelt Kjøbstad omtrent beholdt Sit; kun naar der i et enkelt Aar faldt forholdsvis mange Hjemsendelser paa en enkelt Kjøbstad, vilde det kunne blive en virkelig Lettelse for den. Udvalget har derfor troet, at det vilde blive en saa tarvelig Hjælp at byde, at man hellere skulde lade være at opstille den. Naar Ændringsforslaget gaar videre end dette og medtager en Hjælp fra Amtscommunerne, ved at ville dele Udgifterne imellem Amtsrepartitionsfonden og samtlige Kjøbstæder efter Folketal, da vilde det unægtelig blive en Hjælp for Kjøbstæderne og navnlig for de mindre Kjøbstæder. Der turde imidlertid være Betænkelighed for Udvalget ved at gaae ind paa en saadan Ændring. Jeg maa derfor paa det nærværende Standpunkt ikke Andet end fremdeles anbefale det høie Thing at vedtage Udvalgets Forslag. Saaledes som den ærede Forslagsstiller har ønsket, skal hans Underændringsforslag, saafremt det høie Thing maatte bestemme sig for Udvalgets Udkaft, blive taget under nærmere Overveielse af Udvalget forinden den næste Behandling. — Forsaavidt der finder Forhold Sted paa Bornholm, der, saaledes som Udvalgets Forslag foreligger, maaskee egentlig krævede særlige Bestemmelser, kan jeg kun anføre som Undskyldning, at Udvalget har overseet disse særlige Forhold. Men, hvis jeg har forstaaet den ærede Forslagsstiller rigtig, vil maaskee dog Udvalgets Udkaft ogsaa uden saadanne særlige Bestemmelser kunne bringes til Anvendelse der.